יום ד', ח' באלול תשס"ד (25 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"דע מאין באת...": העשור **הראשון** במאה **ה- 20** [המשך מאתמול]:
כאן תמכו בהרצל וב'אוגנדיזם' אישים לא מעטים, וביניהם **אליעזר בן-יהודה** ואיכרים מן המושבות. **כנגדם**, התייצבו אחרים, בערים ובמושבות, שהגדירו עצמם כציוני-ציון. לא מן הנמנע שהעימות בארץ היה מגיע לדרגה מסוכנת, אילולא ירד הנושא מן הפרק לאחר מות הרצל והסתלקות ההסתדרות הציונית מתכנית אוגנדה.
השנים הראשונות של המאה היו דלות בעליה. למעשה, בשנות המשבר כמעט שלא הגיעו עולים. משלהי 1903 ואילך, החל שינוי: זרמו לארץ עולים צעירים, רווקים ברובם, שפתחו את תקופת העליה השניה. תוך שנים אחדות, התרכזו בארץ כמה אלפי צעירים כאלה, שעלו מתוך מניעים ציוניים, חשש מפוגרומים ומאנטי-שמיות, וייאוש מהשתלבות בחברה הכללית, בעיקר ברוסיה.
לאחר 1905 נוספו אליהם גם עולים מבוגרים יותר, בעלי משפחות ואמצעים. מן ההגירה היהודית הגדולה ממזרח אירופה לאמריקה [כמיליון וחצי, בשנים 1900-1914], הגיע זרם דקיק גם לארץ-ישראל. היישוב היהודי, שעם סיום העליה הראשונה מנה לא הרבה יותר מ- 50,000 נפש, גדל משנה לשנה, אם כי בקצב איטי.
בשנים אלה החלה התפתחותה של תנועת הפועלים הארץ-ישראלית. העולים הצעירים, חלקם בעלי השקפת-עולם ציונית-סוציאליסטית, ואחרים שהדגישו יותר את הפן הציוני, הקימו מפלגות, גופים ומוסדות, החלו בהוצאת עתונים, יזמו את הקמת ארגון "השומר", ואף היו הראשונים שהניחו את היסודות למערכת הפוליטית היהודית בארץ. הם תבעו מהאיכרים במושבות לספק להם עבודה, וכשלא קיבלוה, בשל העדפת עבודה ערבית זולה, לחמו בתוקף למען "כיבוש העבודה".
ההסתדרות הציונית, שבימי הרצל ביקשה, כאמור, להשיג צ'רטר בינלאומי כדי להקים בארץ-ישראל מדינה יהודית, לא ייחסה, תחילה, ערך רב להתיישבות. לאחר מות הרצל והיבחרו של דוד וולפסון לנשיא ההסתדרות הציונית, גברה ידם של "הציונים המעשיים", שדגלו בפיתוח ההתיישבות בארץ. במחצית השניה של העשור, אומצה מדיניות משלבת – הציונות ה"סינתטית" – שדגלה הן בעבודה המעשית בארץ והן בהמשך המאמצים המדיניים.
ב- 1908 הקימה ההסתדרות הציונית שלוחה ביפו, 'המשרד הארץ-ישראלי', שבראשו הוצב ד"ר ארתור רופין. אדם זה הטביע במהרה את חותמו על הנעשה בארץ, ולא בכדי הוא זכה לתואר "אבי ההתיישבות הציונית". עד סוף העשור הקים רופין 3 חוות חקלאיות להכשרת פועלים, סייע בהקמת שכונת אחוזת-בית [תל-אביב לעתיד], הקים את חברת 'הכשרת היישוב' לרכישת קרקעות, והיה מעורב כמעט בכל תחום של עשיה ציונית בארץ. הפועלים, צעירי העליה ה-II, היו חייליו, והוא תיפקד כמצביאם. הם החלו, באותה עת, להפנות את מרצם מ"כיבוש העבודה" ל"כיבוש הקרקע", ובכך נפתחה הדרך לשילובם בהקמת יישובים חדשים, שיתופיים. בסוף 1909, היו בארץ כ- 65,000 יהודים. מספר היישובים החקלאיים עלה מאז 1900 ב- 50% - מ- 22 ל- 34. בארץ פעלו כבר 2 גימנסיות,

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ד', ח' באלול תשס"ד (25 באוגוסט)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ביפו ובירושלים; השפה העברית זכתה להישגים ניכרים, וההרגשה הכללית באשר לעתיד היתה אופטימית. [ספר המאה]

"כי לא יטוש ה' עמו, ונחלתו לא יעזוב." [תהלים צ"ד 14]

מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום רביעי

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל